

KARANLIK ŞAFAK

PENELOPE
DOUGLAS

DE
X
PLUS

DEX PLUS'TA YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Doğum Günü Kızı
Punk 57

Şeytan Gecesi Serisi

Günaha Davet
Sığınak
Son İntikam

Şeytan Gecesi 4 - KARANLIK ŞAFAK

Orijinal adı: Devil's Night 4 - Nightfall

© 2020, Penelope Douglas

Yazan: Penelope Douglas

Çeviren: Merve Özcan

Yayına hazırlayan: Senem Kale

Türkçe yayın hakları: © 2024 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

Bu kitap Dystel, Goderich & Bourret LLC ve Kayı Ajans ortak çalışmasıyla yayınlanmıştır.

1. baskı / Ağustos 2024 / ISBN 978-625-8492-30-9

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Gökçen Yanlı

Sayfa uygulama: Yasemin Çatal

Baskı: Yıkılmazlar Basın Yayın Prom. ve Kağıt San. Tic. Ltd. Şti.

15 Temmuz Mah. Gülbahar Cad. No: 62/B Güneşli - Bağcılar - İSTANBUL

Tel: (212) 515 49 47

Sertifika no: 45464

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

KARANLIK ŞAFAK

PENELOPE
DOUGLAS

Çeviren: Merve Özcan

DE
X
PLUS

Çalma Listesi

99 Problems – Jay-Z (Spotify’da yok)
#1 Crush – Garbage
A Little Wicked – Valerie Broussard
Apologize – Timbaland, One Republic
Army of Me – Björk
Believer – Imagine Dragons
Blue Monday – Flunk
Down with the Sickness – Disturbed
Everybody Wants to Rule the World – Lorde
Fire Up the Night – New Medicine
Hash Pipe – Weezer
Highly Suspicious – My Morning Jacket
History of Violence – Theory of a Deadman
If You Wanna Be Happy – Jimmy Soul
In Your Room – Depeche Mode
Intergalactic – Beastie Boys
Light Up the Sky – Thousand Foot Krutch
Man or a Monster (feat. Zayde Wolf) – Sam Tinnesz
Mr. Doctor Man – Palaye Royale
Mr. Sandman – SYML
Old Ticket Booth – Derek Fiechter & Brandon Fiechter
Party Up – DMX
Pumped Up Kicks – 3TEETH
Rx (Medicate) – Theory of a Deadman
Satisfied – Aranda
Sh-Boom – The Crew Cuts
Teenage Witch – Suzi Wu
Devil Inside – INXS
Touch Myself – Genitorturers
White Flag – Bishop Briggs
Yellow Flicker Beat – Lorde
You’re All I’ve Got Tonight – The Cars

Yazarın Notu

Karanlık Şafak, Şeytan Gecesi serisindeki son roman. Kitapların tamamı birbiriyle bağlantılı, bu yüzden bu kitaba başlamadan önce önceki kitapları okumanızı öneririm.

Günaha Davet, *Sığınak*, *Son İntikam* veya *Conclave*'i atlamayı seçerseniz, lütfen hikâyenin olay örgüsünü ve önemli unsurlarını kayılabileceğinizi unutmayın.

Ayrıca, Pinterest ruh hali panolarını seviyorsanız tüm kitaplarım için bir pano hazırda bulunuyor. Okurken *Karanlık Şafak* öykü panosunun tadını çıkarabilirsiniz!

Hadi başlayalım!

xx Pen

DEX KOPYA

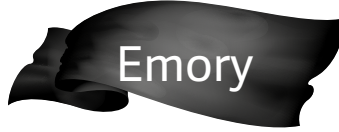
Z. King için...

"Onun için üzülmene gerek yok. Büyümeyi seven türde biriydi. Nihayetinde kendi özgür iradesiyle diğer kızlardan bir gün daha hızlı büyüdü."

-J.M. Barrie,
Peter Pan

Bölüm 1

Günümüz

Hafifti ama duydum.

Su. Sanki bir şelalenin arkasında, bir mağaranın derinliklerindeydim.

Bu da neydi böyle?

Hayatımın en ağır uykusundan uyanarak gözlerimi kırıştırdım. Tanrım, yorgunluktan ölüyordum.

Başımı yumuşacık bir yastığa koydum ve elimi serin, muhteşem pelüş beyaz örtünün üstünde gezdirdim.

Yüzümü yoklayınca gözlüklerimin olmadığını hissettim. Gözlerimle çevreyi taradım, kocaman bir yatağın ortasına rahatça yattığımı fark edince kafa karışıklığım arttı, vücudum koca pakette tek başına duran bir M&M'e benziyordu.

Bu benim yatağım değildi.

Kocaman yatak odasına baktım: Beyaz, altın rengi, kristal ve bol ayna; daha önce şahsen görmediğim kadar gösterişli bir ihtişam... Hemen korku beni ele geçirince soluklarım sığılaştı.

Burası benim odam değildi. Rüya mı görüyordum?

Kendimi yukarı çektim, başım ağrıyordu ve tüm kaslarım bir haftadır uyuyormuşum gibi gerilmişti.

Gözlerimi yere indirdiğimde gözlüklerimin katlanmış halde komodinin üstünde durduğunu fark ettim. Gözlüklerimi alıp taktım, ardından vücudumu hemen bir yokladım. Yatakta yatıyordum; üstümde hâlâ siyah dar pantolonum ve bu sabah giydiğim beyaz kazak vardı.

Tabii gün hâlâ bugünse.

Ayakkabılarım gitmişti ama içgüdüsel olarak yatağın kenarından baktım ve spor ayakkabılarımın orada, altın telkârî desenli süslü beyaz bir halının üzerinde mükemmel bir şekilde durduğunu gördüm.

Bu yabancı yatak odasına bakarken terledim ve olanlar beynimi altüst etti. Neredeydim ben?

Yatakta doğruldum, ayağa kalkarken bacaklarım titriyordu.

Firmadaydım. DeWitt Müzesi'nin planları üstünde çalışıyorum. Byron ve Elise kendilerine öğle yemeği sipariş etmişlerdi ve –başım zonklayınca burun kemerimi sıktım– ve sonra...

Of, bilmiyordum. Ne olmuştu?

Önümde bir kapı fark edince odanın geri kalanına bakma veya diğer iki kapının nereye açıldığını görme zahmetine bile girmedim. Ayakkabılarımı kaptım ve çıkış yolu olduğunu tahmin ettiğim yere doğru sendeledim ve bir koridora adım attım, serin mermer zemin çıplak ayaklarımı rahatlatı.

Yine de zihnimden listeyi sıraladım.

İçki içmemiştim.

Sıradışı kimseyi görmemişim.

Tuhaf bir telefon veya paket almamışım. Ben...

Birkaç kez yutkunmayı denedim ve sonunda yeterli miktarda tükürük ürettim. Tanrım, susamışım. Ve –mideme bir sancı saplandı– acıkmışım da. Ne kadar zamandır baygındım?

“Merhaba?” diye usulca seslendim ama hemen pişman oldum.

Anevrizma geçirmediysem veya seçici hafıza kaybı yaşamadıysam burada kendi rızamla bulunmuyordum.

Ama kaçırıldıysam ya da hapsedilseydim kapım kilitli olmaz mıydı?

Safra boğazımı yaktı, gördüğüm her korku filmi kafamda çeşitli senaryolar oluşturdu.

Lütfen yamyamlar olmasın. Lütfen yamyamlar olmasın.

“Merhaba” dedi kısık, tereddütlü bir ses.

Sesi takip ettim, koridorun karşı tarafındaki tırazanın üzerinden üst kattaki başka bir salonun bulunduğu diğer tarafa baktım. Karanlık bir koridorda gizlenen biri yavaşça sahanlığa adım attı.

“Kimsiniz?” Hâlâ uykudan dolayı ağır olan gözlerimi kırpıştırarak biraz öne ilerledim.

Bir adam, diye düşündüm. Gömlek, kısa saç.

Sonunda, “Taylor” dedi. “Taylor Dinescu.”

Dinescu mu? Hani şu Petrol Şirketi olan Dinescu mu? Aynı aile olamazdı.

Dudaklarımı yalayıp tekrar yutkundum. Gerçekten biraz su bulmam gerekiyordu.

“Neden odamda kilitli değilim?” diye sordu bana, karanlığın içinden çıkıp pencerelerden süzülen soluk ay ışığına adım atarak.

Başını hafifçe yana eğdi, saçları darmadağınktı ve buruşuk gömleğinin eteği dışarı sarkıyordu. Benim gibi kafası karışmış bir sesle, “Kadınlara yaklaşmamıza izin verilmiyor” dedi. “Doktorla mısın? Burada mı?”

Neden söz ediyordu? “Kadınlara yaklaşmamıza izin verilmiyor.” Doğru mu duymuştum? Uyuşturucu kullanıyormuş ya da son on beş yıldır bir hücrede kilitli kalmış gibi görünüyordu.

“Neredeyim?” diyerek yanıt istedim.

Bana doğru bir adım attı, ben de bir adım geri atarak tek ayağımın üzerinde zıplarken ayakkabımı giymeye çabaladım.

Biraz daha yaklaşıp gözlerini kapattı ve nefes aldı. “Tanrım” diye soludu. “Bunun kokusunu almalı uzun zaman oldu.”

Neyin?

Gözleri açıldı ve maun rengi saçlarının altında daha da çarpıcı ve delici bir mavi olduklarını fark ettim.

“Sen kimsin? Neredeyim ben?” diye bağırdım.

Bu adamı tanı mıyordum.

Yüzünde yırtıcı bir ifadeyle, hareketlerinde neredeyse hayvani bir tavırla yaklaştı ve kollarımdaki tüyleri diken diken etti.

Aniden tetikte göründü. *Siktir.*

Etrafımda bir çeşit silah aradım.

“Yerler değişiyor” dedi ve bana attığı her adımda bir adım geriledim. “Fakat isim aynı kalıyor. Karakilise.”

“Bu da ne?” diye sordum. “Neredeyiz? Hâlâ San Francisco’da mıyım?”

Omuz silkti. “Buna cevap veremem. Sibirya’da olabiliriz ya da Disneyland’dan on beş kilometre uzakta” diye yanıtladı. “En son biz öğreniriz. Tek bildiğimiz uzak olduğu.”

“Biz mi?”

Burada başka kim vardı? Neredeydiler?

Peki ben hangi cehennemdeydim? Karakilise de neydi? Tanıdık geliyordu ama şu an düşünecek halim yoktu.

Nerede olduğunu nasıl bilmezdi? Hangi şehir veya eyaletti burası? Belki ülke?

Of Tanrım. *Ülke.* Amerika’daydım, değil mi? Öyle olmam gerekiyordu.

Midem bulandı.

Ama su. Uyandığımda su sesi duymuştum ve etrafımızdaki donuk, düzenli vuruşunu duyarak kulaklarımı diktim. Bir şelalenin yakınında mıydık?

“Burada, yanında kimse yok mu?” diye sordu, gerçekten burada durduğuma inanamıyormuş gibi. “Bize bu kadar yakın olmalıydın. Kadınların bize yaklaşmasına asla izin vermiyorlar.”

“Hangi kadınların?”

“Hemşireler, temizlikçiler, personel...” dedi. “Ayda bir ikmal için geliyorlar ama gidene kadar bizi odalarımıza kapatıyorlar. Arkada mı kaldın?”

Sabırımı kaybederek dişlerimi gösterdim. Bu kadar soru yeterliydi. Neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yoktu ve kalbim o kadar hızlı atıyordu ki canımı acıtıyordu. *Kadınların bize yaklaşmasına asla izin vermiyorlar.* Tanrım, neden? Gözlerimi ondan ayır-

maksızın merdivene çekildim ve o bana doğru ilerlerken aşağı inmeye başladım.

“Telefonu kullanmak istiyorum” dedim. “Nerede?”

Sadece başını iki yana salladı ve kalbim sıkıştı.

“Bilgisayar da yok” dedi bana.

Basamakta tökezledim ve dengemi bulmak için duvara tutunmak zorunda kaldım. Başımı kaldırdığımda oradaydı, bana bakarken dudakları bir sırtışla seğiriyordu.

“Hayır, hayır...” Birkaç adım daha aşağı kaydım.

“Endişelenme” dedi. “Sadece biraz koklamak istedim. Tadına ilk o bakmak isteyecektir.”

O mu? Merdivenlerden aşağı baktığımda bir kutu şemsiye gördüm. Güzel ve sivri. *İş görürlerdi.*

“Kadınlar buraya gelmiyor.” Gittikçe yaklaştı. “En azından dokunabileceklerimiz.”

Daha da geriye gittim. Eğer bir silaha doğru atılırsam beni yakalayabilir miydi? Beni yakalar mıydı?

“Kadın yok, dünyayla iletişim yok” diye devam etti. “Uyuşturucu, içki ve sigara da yok.”

“Karakilise nedir?” diye sordum.

“Bir hapishane.”

Etrafa bakınca pahalı mermer zeminleri, mobilyaları ve halıları, gösterişli, altın rengi detayları ve heykelleri fark ettim.

“Güzel hapishane” diye mırıldandım.

Şimdi ne olursa olsun eskiden birinin evi olduğu belliydi. Bir malikâne ya da... bir kale ya da ona benzer bir şey.

“Kimse bilmiyor” diyerek içini çekti. “Sence CEO’lar ve senatörler sorunlu çocuklarını, onlardan kurtulmaları gerektiğinde nereye gönderir?”

“Senatörler...” Sözümlü bitirmeden kestim, hafızamda bir şeyler canlandı.

“Bazı önemli insanlar oğullarının –mirasçılarının– hapse atılmasına, rehabilitasyona gitmesine veya kirli işler yaparken yakalanarak haberlere düşmesine izin veremezler” diye açıkladı. “Sorun ol-

duğumuzda sakinleşmek için buraya gönderiliriz. Bazen aylarca.”
Sonra içini çekti. “Ve bazılarımız yıllarca.”

Oğullar. Mirasçılar.

Ve sonra jeton düştü.

Karakilise.

Hayır.

Olamaz, yalan söylüyordu kesin. Burayı duyduğumu hatırladım. Ancak burası zenginlerin çocuklarına kendilerini hizada tutmaları için anlattığı bir şehir efsanesiydi. Oğulların ceza olarak gönderildiği fakat her manada birbirlerinin merhametine bırakıldıkları ücra bir yer. *Sineklerin Tanrısı* gibiydi ama üstlerinde şık ceketler vardı.

Ama gerçek değildi. Tam olarak değil. Değil mi?

“Dahası da mı var?” diye sordum. “Senden başkaları?”

Dudaklarına şeytani bir gülümseme yayıldı ve midem bulandı.

“Ah, birkaç tane” diye mırıldandı. “Grayson bu geceki av parti-
siyle birlikte geri dönecek.”

Başım dönerek olduğum yerde durdum.

Hayır, hayır, hayır...

Senatörler, demişti.

Grayson.

Kahretsin.

“Grayson mı?” diye mırıldandım daha çok kendime. “Will
Grayson mı?”

Burada mıydı?

Ancak, Dinescu Petrol Şirketi’nin sahibinin oğlu olduğunu çıkardığım Taylor Dinescu sorumu duymazdan geldi. “Hayatta kalmak için ihtiyacımız olan her şeye sahibiz ancak et istiyorsak avlamalıyız” diye açıkladı.

Will’in ve *diğerlerinin* dışarıda yaptığı şey de buydu. Et için avlanıyordu.

Yüzümdeki ifadeden mi yoksa başka bir şeyden mi kaynaklandığını bilmiyordum ama Taylor gülmeye başladı. Yumruklarımı sıkırtan iğrenç bir kıkırtıydı.

“Niye gülüyorsun?” diye hırladım.

“Çünkü burada olduğunu kimse bilmiyor, değil mi?” diye alay etti keyifli bir sesle. “Ve bunu kim yaptıysa zaten seni terk etmek niyetindeydi. Başka bir ikmal ekibinin gelmesi bir ay sürecek.”

Bir anlığına gözlerimi kapattım, ne demek istediği açıktı.

“Koca bir ay” dedi.

Gözleri vücuduma kaydı ve durumumun tüm anlamını özüm-sedim.

Ücra bir yerde, kim bilir ne kadar süre herhangi bir medeniyet kaynağı ya da dış dünyayla temas olmadan, kim bilir kaç adamla birlikteydim ve içlerinden biri ellerini geçirebilirse bana işkence et-mek için büyük bir istek duyuyordu.

Ve Taylor’a göre gelecek aya kadar herhangi bir yardım alaca-ğım da yoktu.

Birisi beni buraya getirmek ve gelişimin fark edilmemesini sağ-lamak için büyük çaba harcamıştı. Gerçekten mülkte görevli yok muydu? Güvenlik? Gözetim? Tutsakları kontrol eden biri?

Ne yapacağımı bilmeden dişlerimi gıcırdattım; hızlıca bir şey yapmam gerekiyordu.

Ama sonra bir şey duydum ve gözlerimi Taylor’a çevirdim; dı-şarıdan havlamalar ve ulumalar geldi.

“Bu da ne?” diye sordum.

Kurtlar mıydı yoksa? Sesler giderek yaklaşıyordu.

Gözlerini yukarı kaldırıp benim arka tarafımda kalan ön kapıya baktı ve sonra tekrar bana döndü. “Av partisi” diye yanıtladı. “Er-ken dönmüş olmalılar.”

Av Partisi.

Will.

Ve bu adam kadar tüyler ürpertici ve tehditkâr olabilecek başka kaç mahkûm vardı ki?..

Artık ulumalar evin dışındaydı ve nefesimi sakinleştiremedi-ğim için başımı kaldırıp Taylor’a baktım. İçeri gelip beni gördük-lerinde ne olacaktı?

Ama o sadece bana bakıp gülümsedi. “Lütfen kaçırmaktan çekin-me” dedi. “Çok fena eğlenmek istiyoruz.”

Yüreğim ağırlaştı. Bu gerçekten olmuyordu. *Bu gerçekten olmuyordu.*

Merdivenlerden geri geri indim, o beni takip ederken gözlerimi ondan ayırmadım, damarlarımda kanım kaynayarak dolaşıyordu.

“Will ile konuşmak istiyorum” diye belirttim.

Bana zarar vermek *isteyebilirdi* ama vermezdi. Değil mi?

Onunla bir konuşabilirsem...

Ama Taylor kahkahayla güldü, mavi gözleri keyifle dans etti. “O seni koruyamaz aşkım.” Sonra üst kattaki zemin gıcırdadı ve Taylor başını geriye atıp tavana baktı. “Aydın uyandı.”

Aydın. O da kim?

Ama orada kalıp öğrenmeyi bekleyecek değildim. Bu adamlarla sahiden tehlikede miydim bilmiyordum ama kaçarsam olmayacağımı biliyordum.

Merdivenlerden aşağı atlayarak tırazanın etrafından döndüm ve evin arka tarafına fırladım; karanlık bir koridorda gözden kaybolurken Taylor’ın ulumalarını duydum, ter alnımı çoktan soğutmaya başlamıştı.

Bu gerçekten olmuyordu. Gözetim olmalıydı kesinlikle. Anne-cik ile Babacık’ların varislerini ve varlıklarını, güvende olacaklarına dair bir tür güvence almadan buraya gönderdiklerine inanacak değildim. Ya birisi yaralanırsa? Ya da ağır hasta olursa?

Burası... burası bir şakaydı. Son derece uygunsuz ve büyük bir şaka. Şeytan Gecesi’ne az kalmıştı ve biri benimle dalga geçiyordu. Tamamen.

Karakilise gerçek değildi. Will lisede buranın var olduğuna bile inanmıyordu.

Bazıları bir bazıları iki kapılı ve bazıları kapısız odaların önünden geçtim ve koridor diğer koridorlara ayrılırken nereye gittiğimi bilmiyordum. Sadece koştum.

Spor ayakkabılarımın kauçuk tabanları mermer zeminde gıcırdadı ve zamanın bayat kokusuyla burnum gıcıklandı. Burada sıcak bir şey yoktu.

Duvarlar kremden kestane rengine ve siyaha dönüştü, bazı bölgelerde çürümüş duvar kâğıtları solmaktaydı ve tavan bir kilomet-

re yüksekliğindeydi; ayrıca boyumun sekiz katı olan pencerelerinden aşağı perdeler sarkıyordu.

Ama duvar lambaları parlayarak önünden geçtiğim her ofise, çalışma odasına, salona ve oyun odasına kasvetli bir ışık saçıyordu.

Kısa bir süre durup ikinci sağa döndüm ve koridordan aşağı koştum, sessizliğe minnet duysam da ürkütücü buluyordum. Az önce kapının önündelerdi. Artık evde olmaları gerekiyordu. Neden bir ses duymuyordum?

Kahretsin.

Kaslarım yanıyor ve ciğerlerim sıkışıyor, koridorun sonundaki son odaya girip pencereye koşarken inlememe engel olamadım. Pencereyi kaldırıp açtım, taze hava perdelerin arasından eserek içeri girmeye başladı. Pencerenin ötesinde, gecenin karanlığında neredeyse kapkara görünen uçsuz bucaksız yeşil ormanı görünce ürperdim.

Baldıranotu. Dışarıya bakarak araziyi taradım. Kırmızı ladin ve beyaz çamlar da vardı. Nemli yosun kokusu gelince tereddüt ettim. Artık Kaliforniya'da değildim. Bu ağaçlar çok daha kuzey topraklarına özgüydü.

Ve Thunder Bay'de de değildik. Thunder Bay'in yakınlarında bile değildik.

Pencereyi açık bırakıp geri çekildim, aklım başıma gelmişti. Hava esintisi kısa kollu beyaz gömleğimden içeri girdi. Nerede ve medeniyetten ne kadar uzakta olduğum ya da savunmasız halde nasıl tehlikelere yakalanacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Odadan koşarak çıktım, kendimi duvara bastırdım ve gözlerimi dört açarak koridordan sessizce aşağı indim. *Düşün, düşün, düşün...*

Yakınlarda bir kasaba olmalıydı. Bu duvarlarda tablolar, paha biçilmez antikalar, devasa avizeler ve buranın döşenmesi ve dekorasyonuna harcanan tonlarca para vardı.

Burası her zaman bir hapisane değildi.

Hiç kimse bu kadar parayı bir avuç it kopuk yıkıp döksün diye harcamazdı. Burası birinin eviydi ve onu şehirden fersahlarca uzağa inşa edemezlerdi. Böyle bir ev eğlenmek içindi. Tanrı aşkına, bir balo salonu vardı.

Ellerimi ovuşturdum. Beni buraya kimin bıraktığı umurumda bile değildi. Şu anda güvenli bir yere gitmem gerekiyordu.

Ve sonra duydum.

Tepemden bir çağrı geldi... Bir uluma. Durdum, kanım dondu. Başımı kaldırıp, solumdan sağıma kayan sesi takip ettim; yukarıdaki döşeme tahtaları ağırlıkla gıcırdarken nabzım küt küt atıyordu.

Aynı anda. Birkaç yerde.

Üst kattalardı ve birden fazla kişi vardı. Taylor benim bu tarafa koştuğumu görmüştü. Neden yukarıda olsunlardı ki?

Sonra yukarıda başka ne olduğunu hatırladım. Aydın.

Taylor ondan bir tehditmiş gibi bahsetmişti. İlk önce ona mı gideceklerdi?

Bir sesin yankısı koridorda dolaşınca kulaklarımı kabarttı, arkamdaki pencere beni çağırırdı.

Daha aşağıda, muhtemelen girişten başka bir çılgılık yankılandı ve ardından etraftan bir yerden başka bir uluma daha duyuldu.

Etrafımda tur attım, başım döndü. Burada ne oluyordu böyle? Derimin altındaki sinirler tetiklendi ve midemdeki safra yükselince kendimi yutkunmaya zorladım.

Etrafımı sarıyorlardı.

Kurtlar. Dışarıdaki ulumaları hatırlayarak durakladım. Kurtlara benziyordu. Bir sürü, avlarını kuşatmak ve zayıf yönlerini bulmak için ayrılırdı. Yanları ve arkayı çevreliyorlardı.

Gözyaşlarım gözlerimin kenarlarında asılı kaldı ve çenemi kaldırıp onları uzaklaştırdım. *Will.*

Ne zamandır buradaydı? Arkadaşları neredeydi? Beni buraya intikam almak için mi getirmişti? Neler oluyordu?

Yıllar önce ona beni zorlamamasını söylemiştim. Onu uyarmıştım. Bu benim hatam değildi. Onu buraya hal ve tavırları düşürmüştü.

Bir bilardo salonuna dalıp duvardan bir kriket sopası kaptım ve usulca dışarı çıktım, duvarlara sırtımı dayayıp gözlerimi etrafta gezdirerek onlara dair herhangi bir iz aradım. Kollarıma ürperti yayıldı ve soğuğa rağmen boynumu hafif bir ter tabakası kapladı. Kulaklarımı kabartıp dinledim ve birbiri ardına sessiz adımlar attım.

Tepemdeki zeminden bir gümbürtü gelince derin bir nefes aldım, merdivenlerin arkasına geçerken gözlerimi tekrar tavana çevirdim.

Burada ne oluyordu böyle?

Bir pencereden süzülen ay ışığına benzeyen mavi bir renk, koridorun aşağısındaki koyu mermer zemini aydınlatıyordu ve ben de onu takip ederek evin arka tarafına ilerledim.

Nefes alınca burnum sızladı. Çamaşır suyu gibi steril bir şeydi. Taylor, temizlikçilerin ve personelin az önce ayrıldığını söylemişti.

Dizlerim titriyordu ve kalbim göğüs kafesimi dövüyordu. Sanki dört bir yanım çoktan duvarlarla çevrelenmişti ve bunun farkında bile değildim.

“Burada!” diye bağırды birisi.

İç çektim, bir köşeden dönerek kendimi duvara iyice bastırdım.

Köşeden baktığımda, açık penceremi bulan gölgelerin duvar boyunca hareket ettiklerini gördüm.

“Kaçıyor!” diye bağırды biri.

Ellerimi yumruk yapıp nefesimi verdim. *Evet.* Pencereden emekleyerek çıktığımı sandılar.

Ayak sesleri zemini döverek umutla girişe koşuyordu ve onlar uzaklaşırken ben de elimi ağızıma kapattım.

Tanrı'ya şükürler olsun.

Bir an daha beklemedim. Var gücümle koşarak evin güneybatı köşesindeki mutfağı buldum. Işıkları kapalı bırakarak buzdolabına atılıp açtım, hareket yüzünden raflardaki meyve ve sebzeler de hareket etti.

Bir anlığına etrafıma bakındım ve büyüklüğüne hayret ettim. Açık mutfaktı. Taylor etleri için avlanmaları gerektiğini söylemişti sanırım. İçerisi yiyeceklerle dolup taşıyordu.

İçeri adımımı attım ve hepsi yeni doldurulmuş gibi görünen yiyecek raflarına göz atarken ani sıcaklık değişimi tenimi ürpertti. Peynirler, ekmek, şarküteri ürünleri, tereyağı, süt, havuç, kabak, salatalık, domates, üzüm, muz, mango, marul, yabanimersini, yoğurt, humus, biftek, jambon, bütün tavuk, hamburger...

New York Times'in çok satan yazarlarından
Penelope Douglas'ın *Şeytan Gecesi* serisinin
dördüncü ve nefes kesici son oyunu başlıyor..
Hazır mısınız?

Beşe karşı birsin, kaçacak yerin yok çünkü Karakilise'desin.

Karakilise zengin ve güçlü ailelerin, yaramazlık yapan
oğullarını meraklı gözlerden uzaklaştırmak için
gönderdiği, her yerden uzak bir malikane. Şimdi burada
son kozlar paylaşılıp son intikamlar alınacak. Kimileri
saklandığı yerden çıkacak; yepyeni bir kurt sürüsü ortalığa
dağılacak, Karakilise'nin mahkûmları çok can yakacak!

Will her zaman pervasız ve vahşiydi, bağlı kaldığı tek
kural canı ne istiyorsa onu yapmaktı. Lisedeyken, kimse
bakmadığında Emory'yi köşeye sıkıştırmaktan hoşlanırdı
ama aynı zamanda sıcak da davranırdı. Aslında Emory'den
nefret etmeye hakkı vardı, çünkü hepsi onun suçuydu,
her şey... Şeytan Gecesi, videolar, tutuklamalar...
Emory suçlu olsa da pişman değildi, Will'in köşeye
sıkıştırılma zamanı gelmişti.

Çeviren: Merve Özcan

QR kodu okutunuz

Dijital fiyat etiketi

Sertifika no: 44919

ISBN 978-625-8492-30-9

9 786258 492309

**DE
X
PLUS**